

Daniels bok – nummer nittiseks

Den trefoldige anvendelsen av profetien: Å avdekke det profetiske rammeverket for de siste dager

Jeff Pippenger
2024-02-29

Rammeverket for William Millers profetiske budskap var de to ødeleggende maktene hedenskapet, etterfulgt av pavedømmet, og rammeverket for Future for Americas profetiske budskap er de tre ødeleggende maktene hedenskapet, etterfulgt av pavedømmet, etterfulgt av frafalne protestantisme, men alle sammen virksomme samtidig ved enden. En grunnleggende profetisk nøkkel for Millers profetiske forståelse var at «det daglige» i Daniels bok var et symbol på hedenskapet, for dette etablerte forbindelsen mellom de to ødeleggende maktene som ble rammeverket for hans profetiske forståelse. En grunnleggende profetisk nøkkel for Future for Americas profetiske forståelse er også at «det daglige» i Daniels bok er et symbol på hedenskapet, for den historiske oppfyllelsen av hedenskapet etablerte hendelsesforløpet i Daniel elleve, vers førti og førtien, som ble rammeverket for Future for Americas profetiske forståelse.

Slik det alltid er med nytt lys, ble fremgangen for sannheten som ble forseglet opp i 1989 ved Sovjetunionens sammenbrudd, bekjempet av mange forskjellige røster. Motstanden som ble reist mot sannheten, frembrakte ufravikelig en klarere forståelse av sannheten. I de tidlige stridighetene mot sannheten som finnes i de siste seks versene av Daniel elleve, ble flere profetiske regler som finnes i Bibelen, erkjent som vesentlige bevis for å underbygge den kunnskapsøkning som fant sted da Daniels bok ble åpnet i 1989. Vi betrakter for tiden en av disse reglene, som vi kaller «en tredobbel anvendelse av profetien».

Vi begynte med å se på to tredobbelte anvendelser som på ett nivå er den samme linjen, men som på et annet nivå er forskjellige. De to første manifestasjonene av Roma (hedensk og pavelig) etablerer den tredje manifestasjonen, det moderne Roma. De to første manifestasjonene av Babylon (Babel og Babylon) etablerte den tredje manifestasjonen, det moderne Babylon. Det moderne Roma er dyret i Åpenbaringen sytten som det moderne Babylon rir på og hersker over. De er like atskilte som en cowboy er fra sin hest, men de driver også åndelig hor med hverandre, så på det nivået er de ett. Det finnes to andre tredobbelte anvendelser av profetien som har et lignende forhold.

De to første åpenbaringene av Elia (Elia og Johannes Døperen) stadfester den tredje Elia i de siste dager. Sammen med dette stadfester de to første budbærerne som bereder veien for Paktens Budbærer (Johannes Døperen og William Miller), den budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer i de siste dager. Det er tre viktige punkter å erkjenne i disse to linjene med tredobbel anvendelse av profetien.

Et første punkt er at de faktiske historiske representantene for de to linjene med tredobbel anvendelse av profetien i det vesentlige er de samme historiske skikkelsene, men at deres formål i

de to fremstillingene er tydelig forskjellige. Det andre punktet er å erkjenne hva forskjellen mellom de to nært beslektede tredobbelte anvendelsene av profetien er. Forskjellen er at Elia representerer et ytre verk i de siste dager, og budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer, representerer et indre verk i de siste dager.

Det tredje punktet å merke seg er at Jesus, som Alfa og Omega, identifiserer den tredje Elias, og også den tredje budbæreren som bereder veien, med både en første og en siste Elias-budbærer, og en første og siste budbærer som bereder veien for Paktens Budbærer. Elias-budbæreren til den første engel og Elias-budbæreren til den tredje engel utgjør den tredje oppfyllelsen av Elias, og budbæreren som bereder veien, fremstilles som budbæreren for bevegelsene til både den første og den tredje engel.

Profeten Elia gir en illustrasjon av endetidens konfrontasjon mellom Guds folk og det trefoldige forbundet av det moderne Roma i konfrontasjonen på Karmel-fjellet.

Karmelfjellet ligger i det nordlige Israel, nær middelhavskysten. Det strekker seg omtrent fra nordvest til sørøst og danner en markant fjellrygg som strekker seg over omkring 39 miles (63 kilometer). Megiddo-dalen, også kjent som Jisre'el-dalen, ligger sørøst for Karmelfjellet. Karmelfjellet og Megiddo-dalen ligger forholdsvis nær hverandre når det gjelder avstand. Avstanden mellom dem, i luftlinje, er omtrent 20 til 25 miles (32 til 40 kilometer). Vest for Karmelfjellet ligger Middelhavet, og øst for Megiddo-dalen og Jisre'el-dalen ligger Galileasjøen, også kjent som Tiberiasjøen eller Kinneretsjøen.

I Åpenbaringen blir slaget ved Harmageddon knyttet til Megiddodalen, og inspirasjonen ønsket ikke at profetistudenter skulle tro at Åpenbaringens bok identifiserte sitt budskap i bokstavelige termer; derfor brukte den, da den omtalte Harmageddon (Megiddo) som Harmageddon, ordet «har», som betyr fjell, for å gjøre det klart at slaget var en åndelig framstilling av den endelige strid som dragen, dyret og den falske profet leder verden inn i.

Ved å identifisere Megiddo som Harmageddon sørget Johannes for at det ikke skulle forstås som et bokstavelig geografisk sted, for Megiddo er en dal og har ingen fjell. I umiddelbar nærhet ligger Karmelfjellet, der Elias' konfrontasjon med Akab og Jesabels profeter fant sted; således er både Megiddo og Karmelfjellet illustrasjoner på det endelige slaget ved Harmageddon.

Dersom du skulle tegne en trekant med Jerusalem, Karmelfjellet og Megiddodalen, ville Jerusalem være plassert i det sørøstlige hjørnet av den trekanten, med Karmelfjellet i nordvest og Megiddodalen i nordøst. Området som symbolsk representerer slaget ved Armageddon, er avgrenset av to hav, og kongen i nord (den moderne Babylons skjøge) går sin ende i møte mellom havene og det herlige hellige fjell. Og på den tid avsluttes menneskets prøvetid.

Men budskap fra øst og fra nord skal forferde ham; derfor skal han dra ut i stor harme for å ødelegge og fullstendig tilintetgjøre mange. Og han skal reise sitt palass' teltboliger mellom havene på det herlige hellige fjell; men han skal gå sin ende i møte, og ingen skal hjelpe ham. Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står fram for ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid, slik det aldri har vært siden det fantes et folk og like til den samme

tid; og på den tid skal ditt folk bli frelst, hver den som finnes innskrevet i boken. Daniel 11:44–12:1.

Elias' tredobbelte anvendelse representerer Guds folks ytre konfrontasjon med kongen i nord, som er overhodet for den tredobbelte unionen av dragen, dyret og den falske profet, som leder verden til Harmageddon. Elias' tre fiender, som var et forbilde på den tredobbelte unionen, var Akab, som var konge over de ti nordlige stammer og representerer de ti konger i Åpenbaringen sytten, som driver hor med skjøgen Babylon, og som blir enige om å gi sitt rike til skjøgen i «én time», som er «timen» for søndagslovkrisen. Skjøgen Babylon ble representert ved Jesabel, og Jesabels Ba'al-profeter og lundens prester representerer den falske profet.

Søndagslovkrisen begynner med den snart kommende søndagsloven i USA og ender når Mikael står fram. Når den søndagsloven kommer, kaller den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten Guds andre hjord ut av Babylon. Tidsperioden fra kallet om å gå ut av Babylon til nådetidens avslutning er perioden for dommen over skjøgen Babylon. Det er også den tidsperioden da Den Hellige Ånd blir utøst uten mål. Det er den «time» da de ti kongene blir enige om å herske sammen med Tyrus' skjøge, som ikke lenger er glemt. Det er den «time» for det store «jordskjelv» i Åpenbaringen elleve, da de hundre og førtifire tusen blir løftet opp som et banner.

Og kongene på jorden, som har drevet hor med henne og levd i vellyst med henne, skal gråte over henne og jamre seg over henne når de ser røyken av hennes brann. De står langt borte av frykt for hennes pine og sier: Ve, ve, du store by Babylon, du mektige by! For på én time er din dom kommet. Åpenbaringen 18:9, 10.

Slik Johannes identifiserte Megiddo som Megiddos fjell («har») for å tydeliggjøre en åndelig og ikke en bokstavelig sannhet, blir også dommen over Babylon-skjøgen og Tyrus angitt som noe som finner sted i «stunden», og også på «en dag».

Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fullstendig brennes opp med ild; for sterk er Herren Gud som dømmer henne. Åpenbaringen 18:8.

Etter 22. oktober 1844 skal profetisk tid ikke lenger anvendes profetisk, og dommen over den pavelige makt fremstilles derfor som inntreffende i en «time», og også i en «dag». «Timen» for hennes dom er den profetiske perioden fra søndagsloven i De forente stater til nådetiden avsluttes. Det er viktig å merke seg denne perioden når man betrakter Elias i de siste dager, for Elias' kamp på Karmelfjellet følger den indre prøving av Guds folk i de siste dager, og prøvingstiden både for menigheten og for verden har de samme profetiske begynnelser og avslutninger.

De to røstene i Åpenbaringen atten representerer to adskilte kall til to menigheter. Den første menigheten er de hundre og førtifire tusen i Åpenbaringen kapittel sju, og den andre menigheten som kalles, er den store skare i Åpenbaringen kapittel sju. Kallet til de hundre og førtifire tusen gis mens Den Hellige Ånd blir utøst i mål, og kallet til den store skare gis når Den Hellige Ånd blir utøst uten mål.

«Profeten sier: «Og jeg så en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt et tilholdssted for onde ånder» (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskapet som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, «fordi hun lot alle folkeslag drikke av hennes horebabis vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Hva er den vinen?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt den løgningen som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelens naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt og bredt, «idet hun lærer menneskebud som læresetninger» (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensa Han templet for dets vanhellige skjending. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av templet. Slik blir det i det siste verk for verdens advarsel gitt to tydelige kall til menighetene. Den andre engels budskap lyder: «Falt, falt er Babylon, den store stad, fordi hun har gitt alle folk å drikke av sin horedives vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

Den veldig engelen kom ned som oppfyllelse av Åpenbaringen kapittel atten, da de store bygningene i New York City ble lagt i grus den 11. september 2001, ved ankomsten av Islams «østavind». Deretter ropte han «med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt en bolig for djevlene.» Og så, i vers fire, «høres en annen røst fra himmelen som sier: ‘Gå ut fra henne, mitt folk.’» Disse to røstene er «to adskilte kall gitt til menighetene.» De to adskilte Guds menigheter i de siste dager blir identifisert som de hundre og førtifire tusen og den store skare.

Prøvetiden for de hundre og førtifire tusen begynner med islams tredje Ve, som Jesaja identifiserer som «østvindens dag». Denne prøvetiden ender med den snart kommende søndagsloven i De forente stater og håndhevelsen av dyrets merke. Dyret er den falske kongen i nord, det moderne Babylons overhode. Babylon er løven i Daniel kapittel syv, og den ulydige profeten fra Juda, som representerer laodikeisk adventisme, dør i perioden som begynner med islams «esel» (11. september 2001) og ender med «løven» (det moderne Babylon).

I den tidsperioden som fremstilles som «graven» til den ulydige profeten i laodikeisk adventisme, tilmåles senregnet idet et særskilt kall rettes til menigheten av de hundre og førtifire tusen. Når denne perioden ender, ved «timen» for det «store jordskjelv», som representerer søndagsloven i De forente stater, inntreffer perioden for den andre røsten i Åpenbaringen atten med iverksettelsen av dyrets merke, som er kongen i nords merke. Samtidig blir islam i det tredje ve brukt til å bringe en gradvis tiltagende dom over en frafallen verden. Budskapet som forkynnes av «banneret» til de hundre og førtifire tusen under dette andre særskilte kallet til menigheten av den «store skare», identifiserer «merket» til «kongen i nord» og rollen til islam i det tredje ve, fremstilt som «østens barn».

Budskapet som vekker det pavelige herredømmets harme i vers førtifire i Daniel kapittel elleve, og budskapet som innleder det endelige pavelige blodbadet, fremstilles som «tidender fra øst» (islam) og «nord» (dyrets merke). I denne perioden, som i den foregående perioden, bringer islam fra «østvindens» retning dom over De forente stater for å innlede perioden, og perioden ender når kongen i nord går til sin ende, «mellom havene og det herlige hellige berg», i Megiddo-dalen og på fjellet ved Karmel.

Domstidsperioden for det moderne Babylon, som representerer hennes dødsseng (grav), begynner med symbolet på øst og ender med symbolet på nord, akkurat slik dødssengen for den ulydige laodikeiske profeten endte i det første tydelige kallet til menighetene. Graven (dødssengen) som både den løgnaktige profeten fra Betel og den ulydige profeten fra Juda blir begravet i, er fremstilt mellom et «esel» og en «løve».

Elia representerer Guds folk i de siste dager, som ble stilt overfor en trefoldig fiende representert ved Akab, Jesabel og Jesabels profeter. Jesabel er symbolet på den pavelige makt i den fjerde menighet, Tyatira, og hennes profeter på Karmel var representert ved Ba'al profeter og lundens prester. Ba'al representerer en mannlig guddom, og lundens prester representerte Astarte, en kvinnelig guddom; således besto Jesabels falske profeter av menn og kvinner og representerte foreningen av kirke og stat, som er framstilt ved dyrets bilde i Åpenbaringsboken.

Det er De forente stater som først reiser et bilde av dyret i De forente stater og deretter i verden, og det er De forente stater som er den falske profet i den trefoldige union. Akab, kongen over de ti stammer, representerer de ti konger i Åpenbaringen sytten, det vil si dragen, og Jesabel er dyret. Elia stod i konfrontasjon med den trefoldige union av det moderne Babylon på Karmel-fjellet, hvor Babylons skjøge kommer til sin ende uten noen til å hjelpe. Elias tredobbelte anvendelse representerer den ytre konfrontasjon som rettes mot Guds folk i de siste dager, og Elia representerer profeten som står i direkte konfrontasjon med disse tre makter.

Et viktig element i Elias' historie er «regnet», som representerer det sene regn som blir utøst i konfrontasjonens historie. I tiden frem mot konfrontasjonen på Karmelfjellet har Elia tydelig erklært at det ikke skulle komme noe regn, uten ved hans ord. Den perioden som leder frem til «stunden» for Jesabels dom, er den perioden som representeres ved den første særskilte «røst» gitt til menighetene. Denne «røst» kom den 11. september 2001, og i den perioden ble «regnet» bare «målt», og i den perioden var det to konkurrerende budskap om det sene regn som var involvert i Habakkuks strid. Det ene var det forfalskede budskapet om gråt over Tammus, som representerte et «fred og sikkerhet-budskap», og det andre var det sanne budskapet om islams tredje ve.

Det sanne budskapet om «sildigregnet» var basert på Islams rolle i det tredje Ve. Dette budskapet hadde sitt opphav i én kilde (som var Future for America), og de to budskapene kjempet om overherredømmet inntil historien bekreftet gyldigheten av det sanne budskapet, og også bekreftet dårskapen i et budskap om «fred og sikkerhet» i en tid som denne.

«Profetiene hos Daniel og hos Johannes skal forstås. De tolker hverandre. De gir verden sannheter som alle burde forstå. Disse profetiene skal være et vitnesbyrd i verden. Ved sin oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.» Kress Collection, 105.

Den første oppfyllelsen av Elias i den tredobbelte anvendelsen av Elias bekreftes av den andre Elias, som Jesus identifiserte som døperen Johannes. Sammen stadfester disse to vitnene den tredje Elias.

Og idet de gikk bort, begynte Jesus å tale til folkemengdene om Johannes: Hva gikk dere ut i ørkenen for å se? Et siv som svaier for vinden? Men hva gikk dere ut for å se? Et menneske kledd i myke klær? Se, de som bærer myke klær, er i kongenes hus. Men hva gikk dere ut for å se? En profet? Ja, sier jeg dere, og mer enn en profet. For dette er han som det er skrevet om: Se, jeg sender min budbærer foran ditt åsyn; han skal rydde din vei foran deg. Sannelig sier jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, er det ikke framstått noen større enn døperen Johannes; men den minste i himlenes rike er større enn han. Og fra døperen Johannes' dager og inntil nå lider himlenes rike vold, og de voldsomme river det til seg. For alle profetene og loven profeterte inntil Johannes. Og om dere vil ta imot det, er han Elia, han som skulle komme. Den som har ører å høre med, han høre. Matteus 11:7–15.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«I dag, i Elias' og Johannes Døperens ånd og kraft, kaller budbærere innsatt av Gud en domsbestemt verdens oppmerksomhet til de høytidelige begivenheter som snart skal finne sted i forbindelse med nådetidens avsluttende timer og Kristus Jesu åpenbarelse som Kongenes Konge og herrenes Herre. Snart skal hvert menneske dømmes for de gjerninger som er gjort i legemet. Guds domstime er kommet, og på medlemmene av Hans menighet på jorden hviler det høytidelige ansvaret å advare dem som så å si står på selve randen av evig fortapelse. For hvert menneske i den vide verden som vil gi akt, må de prinsipper som står på spill i den store strid som utkjempes, gjøres klare, prinsipper som hele menneskeslektens skjebne hviler på.»

«I disse siste prøvetidstimer for menneskenes barn, når hver sjels skjebne så snart skal avgjøres for evig, venter himmelens og jordens Herre at Hans menighet skal vekkes til handling som aldri før. De som er blitt frigjort i Kristus ved kunnskapen om den dyrebare sannhet, blir av Herren Jesus regnet som Hans utvalgte, begunstiget fremfor alle andre folk på jordens overflate; og Han regner med dem til å forkynne Hans storverk, Han som kalte dem ut av mørket inn i sitt underfulle lys. De velsignelser som så rikelig blir gitt, skal meddeles til andre. Frelsens gode budskap skal nå ut til hvert folk, stamme, tungemål og folkeslag.»

«I de gamle profetenes syner ble herlighetens Herre fremstilt som den som skjenker sin menighet særlig lys i mørkets og vantroens dager som går forut for hans annet komme. Som Rettferdighetens Sol skulle han gå opp over sin menighet, «med legedom under sine vinger». Malaki 4:2. Og fra hver sann disippel skulle det utgå en innflytelse til liv, mot, hjelpsomhet og sann helbredelse.»

«Kristi komme vil finne sted i den mørkeste perioden i denne jords historie. Noas og Lots dager gir et bilde av verdens tilstand like før Menneskesønnens komme. Skriftene, idet de peker frem mot denne tid, erklærer at Satan vil virke med all makt og «med all urettferdighetens forførelse». 2 Tessalonikerne 2:9, 10. Hans virksomhet åpenbares tydelig ved det hurtig tiltagende mørke, de talløse villfarelser, kjetterier og forførelser i disse siste dager. Ikke bare fører Satan verden i fangenskap, men hans bedrag gjennomsyrrer de bekjennende

menigheter som tilhører vår Herre Jesus Kristus. Det store frafallet vil utvikle seg til et mørke dypt som midnatt. For Guds folk vil det være en natt med prøvelse, en natt med gråt, en natt med forfølgelse for sannhetens skyld. Men ut av denne mørkets natt skal Guds lys skinne.» Prophets and Kings, 716, 717.